

باران که می بارد، مرادریاب باران!

امام علی (ع) آن مرد بارانی را چنین توصیف می کند: «امام [مهدی (ع)] با خود عهد می بندد که [اگر چه حاکم و رهبر جامعه بشری است ولی] همانند رعیت خود، راه برود و مانند آنان بپوشد و بر مرکبی همچون مرکب آن ها سوار شود و... به کم قناعت کند.»

«وقتی قائم ما قیام کند، لباس علی (ع) را در بر می کند و روش او را پیش می گیرد.»

این جمله، تأییدی از امام صادق (ع) است. خوشا به حال ما که چنین پدری داریم و وای اگر قدرش را ندانیم که امام رضا (ع) او را چنین معرفی می کند: «امام، آن همدم همراه و آن پدر مهربان و برادر تنی (که پشتیبان برادر) است و مادر دلسوز نسبت به فرزند خردسال است و پناهگاه بندگان در واقعه هولناک»

منبع روایت: نگین آفرینش، محمد مهدی حائری پور، مهدی یوسفیان، محمد امین بالادستیان، بنیاد فرهنگی حضرت مهدی (ع)، مرکز تخصصی مهدویت.

باران می بارد و قطرات درخشانش بر زمین و آسمان و درخت و گل و سبزه می خورد؛ اما سهم ما از این باران چیست؟ این که بنشینیم و تماشایش کنیم؟ اصلاً باران، نصیب چه کسانی می شود؟ وقتی باران بیاید، چه کسی از آن محروم می ماند؟ برای باران، محرومیت معنایی دارد؟ مگر نه این که باران می بارد و نمی پرسد که کاسه های خالی از آن کیست؟ و کاسه هایمان را پر خواهد کرد.

آن مرد که خود باران است، ما را غرق باران خواهد کرد. این نشانه ها در روایت ها نیز آمده: امام صادق (ع) فرمود: «امام مهدی (ع) مانند پیامبر اسلام عمل خواهد کرد. همان گونه که پیامبر آن چه از روش جاهلیت (در میان مردم مرسوم) بود را از میان برد؛ مهدی (ع) همان گونه، روش های جاهلی پیش از ظهور خود را نابود خواهد ساخت و اسلام را از نو، پی ریزی خواهد کرد... وقتی قائم آل محمد قیام کند، مانند داود و سلیمان (ع) داوری می کند، و شاهد و گواه طلب نمی کند.»

همچنین پیامبر (ص) فرمود: «زمانی که قائم ما قیام کند، زمین هایی که زمامداران و حکام جور، در مالکیت خود درآورده و یا واگذار کرده اند (قطاع) از بین می رود. به طوری که دیگر قطایی در میان نخواهد بود... علامت مهدی (ع) آن است، که با کارگزاران خود شدید و دقیق است. دست بخشنده ای دارد و نسبت به مسکینان مهربان... او اموال را به فراوانی می بخشد.»

